

Ds H. Siebert

21 april 2013

4e van Pasen

Lezing: Num. 27: 12 – 23; 1 Kor 15: 20 – 28; Joh 10: 22 – 30

Gemeente van de Opgestane Christus,

Kent u de afkorting YOLO?

Griekse Y. O. L. O?

Het zijn de eerste letters van de Engelse uitdrukking: You Only Live Once.

Je leeft maar één keer.

YOLO. Je leeft maar één keer.

Met name onder pubers is deze uitroep momenteel zeer populair. Je leeft maar één keer!

Waarmee ze zoveel willen zeggen als; pluk de dag!

Yolo, You Only Live Once heeft in beginsel een materialistische inslag. Vandaag kopen, wat je morgen betalen kunt, want je weet niet wat er je overmorgen te wachten staat. Je kunt met die uitdrukking gemakkelijk alle teugels laten vieren.

Maar het spreekt ook van een groot zelfvertrouwen, en optimisme. Laten we er iets *moois* van maken! Máák iets van je leven! Je moet het doen, in dít leven!

In deze weken na Pasen zoeken wij naar de betekenis van *Opstanding*.

In deze weken tasten we meer dan ooit de betekenis af van wat de Opwekking van Christus uit de dood betekent. Zoeken we wat Opstanding eigenlijk omvat.

Paulus stelt: 'Christus is opgewekt uit de doden, en Eersteling geworden van hen die ontslapen zijn'. (15:20).

'Allen sterven in Adam, en zullen zo ook in Christus levend gemaakt worden.' (15:22)

Na de dood is er wel degelijk *leven*. *Nieuw* leven, in Christus.

Dát is wat Paulus, zo op het eerste gehoor, zeggen wil.

Niks geen YOLO; geen 'Je leeft maar één keer'.

In Christus zul je levend gemaakt worden.

Eeuwenlang is dit hét hart van de christelijke leer geweest; Opstanding der doden, na dit aardse leven met alle bittere ellende, volgt een ánder leven.

In alle eerlijkheid, is dit niet een onderwerp waar mijn grootste aandacht naar uit gaat. Eschatologie, eindtijd, Opstanding na de dood; het is een thema waar ik liever met een grote boog omheen loop.

Misschien wel omdat het in het verleden van de kerk met zo'n grote stelligheid over gesproken is. Bij twijfel viel elke grond onder je geloof en je bestaan weg.

Misschien wel omdat het in het verleden te vaak misbruikt is. Om mensen met krachttermen als hemel en hel angst in te boezemen.

Misschien omdat het te vaak als inhoudsloos troostmiddel gebruikt is; láter zal alles wel goed komen, houd je daar maar aan vast.

Maar, het onderwerp trekt ook niet aan me, omdat ik er sterk in geloof, dat wij het *hier* te doen hebben. Onze levensopdracht ligt in het heden, en niet in het hiernaanogmaals.

Wij hebben te maken met één werkelijkheid. Misschien wel die optimistische YOLO.

Maar, en dat is het mooie van een soms dwingend karakter van een doorgaande lezing, Paulus laat ons geen ruimte.

Hij schrijft erover in zijn brief aan de gemeente van Korintië, en wij lezen dat nu, hier, omdat we verlangen dat die oude woorden ons vandaag wat te zeggen hebben.

Paulus verzet zich in zijn brief aan de Korintiërs tegen de hoogmoedige houding van een groep gelovigen in Korintië. Paulus ontmoet een zelfvoldane en opgeblazen gemeente.

Niets stond hen meer te verwachten; zij hadden immers alles al ontvangen. De tijd waarin alles, maar dan ook *alles* in vervulling was gegaan, was aangebroken. Wat een rijkdom, wat een vreugde. God had hen tot koningen gemaakt. YOLO, hoor ik ze roepen.

“U bent blijkbaar al verzadigd, u bent al rijk, u reageert al zonder ons!” bijt Paulus de liefdeloze houding van de gemeente toe. In hun overtuiging dat de eindtijd reeds aangebroken was, overviel hen een groot gevoel van zelfgenoegzaamheid; ‘Gottegot, wat hébben we het toch goed, zo samen’.

Aan de ‘goedheid van de gemeente’ gaat deze gemeente ten onder.

Nee, zegt Paulus, nee.

We zijn er nog niet.

Er is nog tijd dood en verderf. Er zijn nog altijd bommen die afgaan, slachtoffers die nodeloos geofferd worden, mensen die verloren gaan. Nog altijd zijn er mensen die niet weten met wie ze een kop koffie kunnen drinken.

Heel technisch, bijna afstandelijk, brengt Paulus een fasering aan in de opstanding uit de dood. Maar misschien in de woorden van dit gedeelte, beter gezegd: in het levend worden gemaakt door Christus.

Paulus zegt: ieder op de voor hem bepaalde tijd.

Christus is Eersteling.

Hij is als eerste uit de doden opgewekt.

Vervolgens, zij die Hem toebehoren.

En *dán* komt het einde.

Einde; dat is ook bestemming, ‘tot zijn recht komend’.

Dan zal God over alles en allen regeren.

Nadat Christus alle heerschappij, alle macht en kracht vernietigd heeft.

“Ik geef jullie eeuwig leven”.

Wat mijn Vader mij gegeven heeft gaat alles te boven, niemand kan het uit de hand van mijn Vader roven, en de Vader en ik zijn één.’ (Joh 10)

Deze in de toekomst gesitueerde bepalingen hebben slechts één functie: zij moeten de gemeente van Korintië laten zien dat de heilsgeschiedenis nog niet voltooid is. Dat er nog veel te verwachten valt! Niets geen YOLO!

Er valt nog heel wat te verwachten in dit leven.

God is nog lang niet in alles en iedereen zichtbaar.

Voor Paulus is de Opstanding van Christus een soort voorschot op Gods goede toekomst voor zijn hele schepping. Een vooruitgrijpen op...

Misschien is het wel zo, dat sommige dingen pas in het koninkrijk goed komen.

En als kwetsbaar mens mag je, nee, hébt je maar te getuigen van dat Koninkrijk.

Want, visioenen over hiernamaals zijn enkel vruchtbaar als ze van invloed zijn op het hiernumaals.

Carpe Diem; Aansporing om de dag van vandaag te gebruiken en om niet tot morgen uit te stellen wat vandaag gedaan kan worden.

Van dat visioen mogen we zichtbaar maken, in de eenvoud van brood en wijn.

Dat delen we, dat laten we ons smaken. Vooruitgrijpen op wat komen gaat.

Vandaag en al de dagen van ons leven.

Amen.